

Horto-ju

2015. Julius 30.

Biztos nem a szitárral kezdted. ;))) Mivel?

De *sitar* -al, csak annak súlyosbított, *surbaha*-r verziójával indítottam, az általam csembalóvá átalakított *Bösendorfer* mellett. Mindezt egy konyhaasztalon. Ugyanis e hangszer e tájékon nem létezett. Most se nagyon. Így tehát csinálni kellett egyet, egy hasraütésesen arányosított archív fényképről. Ezt most hagyd kicsit zizegni fejedben: 1964 Hungisthan-Budapest, speciális teakfa beszerzés, méretezés, kivitelezés, elefántcsont import. foszforbronz húrproblémák. Végeredmény: jobb mint eredeti, bronzhúrok svájci csembalóból, szénacél húrok a Kozmosz citerahúr választékából amely ma is a második legjobb erre a célra.

Mit éreztél meg Indiából, mi volt az, ami miatt el kellett menned? Milyen infód volt erről és mégis: honnan? Milyen kommunikációs csatornák voltak, amikor elkezdted szerveződni? Hogy mentetek ki?

A megvalósult szocializmus amibe *L.Hortobágyi* - odavetett hajótörötként - beleszületett, egy atomizált és a tudatot sorvasztó ázsiai típusú rendszer volt, amelyben élve, könnyű volt felismerni annak szomorú azonosságát a nagy történelmi múltú despotikus ázsiai rendszerek napi életérzésével. Később - jelen korunkban nemkülönben - nyilvánvaló volt, hogy a hatvanas évektől kezdődően, a korabeli fehér emberek nagyrésze azért ment, például Indiába, hogy ott vélje meggyógyítani a maga nyugati nyomorúságát. *L.Hortobágyi* meg azt látta, hogy keleten még nagyobb pokol van, viszont egy több ezer éve működő, kifinomult és tanulmányozandó pokol, ami sokkal érdekesebb mint a *Taj-Mahal*, vagy a *yoga*, avagy a *ganjaszívás* Katmanduban.

Az életérzés elidegenítésének napi gyakorlatát látván *L. Hortobágyi* megcsodálta Indiában azt is, hogy milyen kifinomult is az emberi elme, hogy a klasszikus indiai zene hogyan képezte le a korabeli társadalom brutalitását és milyen kifinomult *exodus* technikát volt képes létrehozni a saját megnyomorított létének a képzelt felszabadítására. Elsősorban ez vitte el *L.Hortobágyit* Indiába, mert ott volt megtalálható a társadalmi homeosztázisnak egyik legszörnyűbb, de precízen működő formája és mert a kultúra ott találta meg ebből a létből lehetséges kivezető útnak, azaz a művészet eredendő hamis tudatának az egyik legracionálisabban kiépített kivezető módozatait és fejlett technikáit. *Encode - decode*. A kultúra résztvevői - globálisan - egy saját maguk által kitalált rendszerrel győzik le a meg nem értett, de elszenvedett valóságot, s ezzel egy *moebius* tudatot alakítanak melyel átbucskáznak a

napi létükön-fejükön.

L.Hortobágyit pedig az érdekelte, hogy mi is ez a rendszer. *L.Hortobágyi* tehát úgy győzte le a maga nyomorúságát, hogy megértette azt, hogy mások hogyan képzeltek legyőzni azt.

A kultúrák közti globális (és most végetérő) megértési-közeledési folyamatban, illetve jelen történelmünk közelmúltjában, van egy *bevezető szakasz*, ahol még hozzáfér a globális Halandó bizonyos, a történelem során soha újra meg nem születő kultúrák képzeteihez, és van a *kimenő szakasz*, aminek most érünk éppen a végéhez. Ez utóbbi szakasz mintegy harminc-ötven év alatt zajlik le, ekkor megvalósul a sivár igazság: ezekből a kultúrákból csak az marad fenn amit a fehér ember azokból megért és archivál. Kötelessége lett volna Érintetteknek megérteni és felismerni: ami itt a történelemben először és utoljára kinyílik, az gyorsan be is fog csukódni. A (világ)zenét illetően például 1950 után volt kb. 50 év a Földlakók számára, amikor meghasadt a történelem valósága : ekkor még minden zenei nyelv a kihalása előtt és után elsajátíthatóvá vált, hogy általa igazi új világzenei nyelv születhessen. Ez persze nem sikerült, mert senki nem vette észre ezt történelmileg csak egyszer adódó lehetőséget amely azonban és egyben a heisenbergi paradoxon világa is, ahol a megfigyelő a megfigyelése során elpusztítja érdeklődésének forrását.

Amikor ki mentél, mi csapott arcul (önnönmagadon kívül, hiszen az ember ilyenkor az elvárásaival elég keményen szembesül)

Mivel - a múltban és jelenleg is - a nemzet-állami és globális szintű döntéshozatalokban sehol sem a valóságra támaszkodnak, s kizárólag a kollektív hamis tudat uralma létezik, ezért a társadalom és így a kultúra bizonyos oldalirányú elmozdulásai is a véletlennek köszönhetőek. Vagyis nem az emberi elme, a természet koronája építi a civilizációt, hanem a véletlenek és katasztrófák sodornak minket egy irracionális jövő felé. Ez azonban az emberi társadalmak fejlődésének a természetes és megkerülhetetlen folyamata, ahol a társadalmi rendszerek mindenkori eróziója érleli lakóinak utólagos felvilágosodását.

Vagy nem.

Ezt a nemet láttam itt is mikor először léptem egy féleurópai országból India földjére: nemzedékek lerabolt karmája és a tőkésített embervér és nyomorúság évezredes gyakorlata, ahol a MIR űrállomás lezuhanó darabjait a *Connaught Place*-n több ezer meztelen *sadhu* fókuszált *mantrá*-i próbálják India földjéről eltéríteni.

Akkor és ott megélhető volt, hogy a világ társadalma és kultúrája nagyfokú kényszerpályán mozog. Szó nincs isteni büntetésről, eleve elrendeltségről, a leghétköznapibb fizikai paraméterek nyomán alakul így a "*planetáris állandó*". A világ és benne India, irracionálisága éppen annak a mindenkori irracionális (vallásos)

magyarázataiban keresendő.

Azt mondtad egyszer, hogy ma még éppen hogy élnek a nagy mesterek. Van történeted arról, hogy egy ilyen guru hogy operál? Lehet Milarepa-féle odab.szós is (fél even át hordta a téglát a mesterének fel a hegyre, aztán törte a követ míg az szóba állt vele).

Pontosítanék: már nem nagyon élnek. Például az indiai zene hanyatlása a *maharaja*-udvarok felszámolásával kezdődött és már 1905-ben az akkori Bombay-ban alapított *Gáyan Uttejak Mandali* Zenetudományi Társaság, az akkor már eltűnőben lévő klasszikus örökség megmentését tartotta elsődleges céljának. Ma körülbelül annyit tudhatunk az tradicionális hindusthani zenéről mint az úton fekvő halott filozófus gondolatait hasznosító és a hullájából lakmározó hangyasereg. Egy tulajdon nélküli társadalomban ahol az ember személyiségét nem formálja a tulajdon feletti döntésszféra felelőssége, ott a lelkek hajlamosak - időtlenül - a szabadságot nem kívül, hanem belül keresni és (azt tévesen) megtalálni. Ez az „*immanens transzcendencia*” teszi lehetetlenné az egyénre szabott **nem** metafizikai önkorrekciót, pedig és csupán annak szociológiai mértékű összeadódása változtathatja meg csak a világot.

Ezért az nem is változik meg. Se Nyugaton se Keleten.

Így értékelődik fel a *guru*-k „intellektuális tudásanyaga”. Mivel eddig csak kevesek számára volt lukratív a földi lét, ezért az alávetett többség számára fegyelmező ideológiákra, több ezeréves aranyköpésekre és (valójában lidércnyomásként funkcionáló) hagyományokra van szükség - ezeket persze nem a *guru*-k, hanem a mindenkori osztálytársadalom kasztosító „elidegenedése” termeli ki - amely átírja a mindenkori zero startvonalú sorskönyveket (*karma*) és "értelmet" ad az átmenetinek hirdetett nyomorúságos földi létnek és az ún. művészetek gyakorlásának. Vagy akár az évszadokig homogén és mozdulatlan mobilitású emberi sorsok újjászületéseinek végtelen körforgásának, azaz a valós földi létet kompenzáló ősi képzet létezésének.

A Delhi Gharana *tabla* kalifáját, *Ustad Inam Ali Khan*-t, tanítványa – aki nem családtagként 10 évig az udvaron lakott – időről időre moziba vitte, majd a filmet követően a *Guru* a buszon hazafelé a Tanítvány (*sisya*) fülébe hadarta fizetségül a sokszor 60-70 soros *tablagat* kompozíciók *bol*-jait, melynek hibás memorizálása több évnnyi munkát tehetett haszonalanná. Ennyit most a tradicionalitás szentségéről.

Olyan elméylütnelek most, 2015-ben, amilyen elmélyültek mi mir nem tudunk lenni. Komment?

Általában a keleti társadalmak fejlett (úrhajós kiképzésben is sikerrel használt)

meditációs praxisszükségletét és kanonikus fejlettségét a guggolva élés évszázadok nyomorúságos létének és művészeinek kollektív tudatalatti párlata tartja életben. Ahogy a szavak bizonyos sorrendjével és algoritmusával képes a versalkotó a valóság villanásszerű intuitív és szimbolikus magyarázatára és **ezáltal annak legyőzésére (!)**, úgy ennek zenei transzformálása hasonlóképpen kellett, hogy szolgálja az asszociációs mező közös többszörösét. Ma már azonosan a globális világtérben.

A mai művészeti és meditációs technikáknak fel kellene nőnie a versek és a keleti zenék által kifejezett, olykor az emberi léten túlmutató, valós és egyetlen metafizikai világának hasonló színvonalú ábrázolásához - (ezek megvalósulása a jelenlegi műformák segítségével kissé problematikusnak tekinthető) - , tehát a nyelv közös szemantikai "tégla"-hoz hasonló racionális hídépítést, azaz tervrajzot kell leképezni a másvilágokba vezető technikák javára. Úgy ahogy egyes keleti tradicionális zenék struktúrái vagy a *yoga*, ezt korábban már megtették. Igaz, ki is haltak lassacskán. Az információ képzés és felhalmozás mai gyakorlata azonban ma már kissé eltér, például a kínai vagy indiai kultúra több ezer éves tipológiai adatbázisaitól, ezért a való világból történő ún. transzhumán *exodus*-okat ma már egy kívülről érkező, kémiai is stimulált és piaciorientált technológia szabályozza és nem a belső vezérlésű meditációk önreflexív dinamikus loopjai.

Akkor látottál, hallottál-e a goa szcénáról? Mit láttál a hippikből? Te a goa-trance szcénát az egyik reménysugárnak tartod, de fenntartásokkal. Miért reménysugár? Mik a fenntartások?

68 után vagyunk jócskán, a nyugati ifjúsági mozgalmak - melyek véleményem szerint az emberiség utolsó spontán forradalmi voltak - elporladnak az államok ezeréves bástyáin, s 1973 körül kezdenek előbújni a keleti lidércek a történelem hátsódudvaraiból: *Sri Chinmoy, Maharaji, Bhaktivedanta, Maharishi, Moon*-szekta, és így tovább a mai napig és a végtelenségig. Ezek a keleti szörnyek a borzalmas ázsiai társadalmak összes emberi nyomorúságának évezredes filozófiai *práná* -ját rálehelik a besült mobilitású, kasztosodó, de gyógyulni vágyó nyugati társadalmakra, és a szabadságra kiéhezett szegény ifjúság mindezt persze *ganja*-ként letüdözi.

A komolyzene elveszti vezető szerepét, s helyette kialakul egy egyezményes közkultúra, ami alatt egy ideiglenes zenei nyelv értendő. Ez a zenei kultúra ezer gyökérből táplálkozik - hadd ne soroljam estig - de mégis képes összefoglalni az új világ kihívásait, levezetni az általa keltett szocio-emocionális feszültségeket. A széttört tudatok zenéje ez, kaleidoszkóp, kéthetes lenyomatban a valóságot hozni: erre nincsenek jobb zenék a Földön, mint ezek a nyugati ifjúsági, generációs stílusok. És tökéletesen hozzák is a széttört tudat napi élményét, ezekből a

gyerekekből nemcsak az osztársadalmi brutalitás, de az osztársadalmi tehetség is előtör. Különösebb filozófiai és szociológiai ismeretek nélkül, lakmuszpapírként üt át rajtuk a "rendszer" (avagy a *szocium* lepedéke) és ettől művészek.

L.Hortobágyi a *goa-trance* műfaját, az általa *apocapitalypsis* - nek nevezett fehér (kisebbségi) társadalmi stuktúrában, a besült mobilitású "kisforradalmak", harmadik, (utolsó előtti) zenei hullámának tartja. A katonai technológiák lehülyülése és felbukkanása a zeneiparban, alapozta meg a műfaj hangzását biztosító - korábban kevesek által birtokolt - eszközeinek a használatát. Azaz a technológiai proletarizálódást, amely már korábban az Mp-3 esetében is megesett (amely az akkor már lehetséges jóminőségű 32 bites hangformátum **helyett (!)** terjedt el, erről lásd még: *VHS-sztori*).

Ez viszont, kezdetben - ahogy ezt illik - "forradalmat" idézett elő, a *szocium* mélyén mindig is pislákoló, a társadalmi brutalitást elszenvedő és megzenésítő alanyok agyainak korabeli bioáram "feszültségingadozását" leképezendő, kollektív "ellenállási zenei köznyelv" hangszerelődött hirtelen itt meg és volt életerős libidójú progresszív világnyelv - mindösszesen 2-3 évig. Pontosan úgy ahogy az első hullám (*beat-hippie music*), vagy a második hullám (*New Wave*) tündöklése és bukása esetében ez megtörtént.

Miután korunkban az "intellektuális állandó"-knak (ezt mostanában *hype*-nak is nevezik éppen) már csak ára, de semmilyen értéke sincs, így évekkel ezelőtt – *L.Hortobágyi* legnagyobb sajnálatára - a *goa-trance*, a maga, az agyat mogyoróvá zsugorító és hülyítő loopjaival - de redukált formai primitívsége okán is - a napfényes ibizai haláltánc magyarnótájává szelidült.

Közösségi jelbeszéde azonban megmaradt és besorolódott a Földet hagymahéjszerűen globálisan beburkoló "*transociety*" típusú láthatatlan (*undervorld*) kiskultúráinak a világaiba. Ennek egyébként a *Transociety* egyik kis fővárosa a világszinvonalú Ozora az egyik otthona.

Hippi alapvetések: elvonulások, külön egzisztenciát létrehozni, FÜGGETLENEDNI A VILÁGTÓL... Rengeteg szimpatikus kezdeményezés volt a világban. Valahogy mindegyik erodálódott. Vajon miért? (ez Pusi kérdése, én asszem tudom a választ, de nagyon kíváncsi vagyok)

Nyilvánvaló, hogy a világtársadalom valós szabályai tökéletesen függetlenül működnek létrehozóiktól, tehát ahhoz képest, hogy személyesen hogyan itéljük vagy értjük meg azokat, ugyanis éppen a világmentelmezések irracionális hagyományai formálják és alakítják egyre inkább érthetlenné azt a földlakók számára. Igaz, némelyek számára ezáltal olykor kellemesebbé is.

Ezeket a láthatatlan és érthetetlen törvényeket az evolúciósan kondicionált

hamistudatú földlakóegyedek öntudatlan társadalmi homeosztázisa, tehát az *amőbasocium brown* mozgása illetve a társadalmi hálózatok kialakulásának történelmileg mindig azonos típusai és azoknak mindenkori hamis értelmezése alakítják ki, egyébként a természet fraktálstruktúráival megegyező módon.

És persze lenyűgöző "gazdagságban": például az indiai kasztrendszer "fénykorában" közel 2000 elkülönített kaszt létezett és körülbelül 6 ezerre becsülik a csak csoporton belüli házasságot engedélyező és nevesített indiai közösségek számát...

„A számítástechnika korában élünk” - szól a közhely, de L-Hortobágyi még nem látott olyan kormányzatot sehol a világon, amelynek társadalomirányító vagy a parlamenti működését számítógépes döntéshozatali szoftver segítené.

(Egyetlen kivétel Stafford Beer és a *Cybersyn* kísérlete Chilében, ez a projekt természetesen csak 1970-ben volt lehetséges, azóta a korporációk sorai összezáródtak.) Egy szociológiai inputokkal támogatott, jól megírt program részrehajlás nélkül tudná mérlegelni egy adott ország gazdasági, társadalmi, kulturális állapotait. Mindenesetre hatékonyabban, mint az a képviselő, aki három percenként mond papírról egy ostoba mondatot. Rendkívül szellemes és ügyes katonai és játék és lehallgató programok és rendszerek léteznek, de olyat nem ismerünk, amelyik az abortusztörvényre, adószabályokra, újraoltásokra, hormonkészítményekre, stb. valós szociológiai adatok alapján tenne javaslatot egy hájfejű bizottságnak. Többek közt azért sem, mert nincsenek valós szociológiai adatok. Ehelyett marad a pusztító parlamenti kreténizmus és piszkos morál.

Bár az Internet használatával újragondolható lehetne az állampolgári részvétel a közösségi struktúrán belül, itt másodpercek alatt megnyilvánulhatna a valós társadalmi akarat, borítékolom: az efféle megoldásokra az Internet szolgáltatók egy ideig még nem telepítenek új szervereket. Ebben a hangzatos számítástechnikai világban tulajdonképpen csak a legfontosabb helyeken nincs komputert. Amikor a részvevő egyedek ebben a visszacsatolt *moebiusi* "élményfürdő" rendszerben a felhalmozott léttipológiai tapasztalatokat - kényszerűen - az individuálisból kollektívá dagadó mitológia (*Veda-Biblia-Harry Potter*) nyelvén fogalmazzák meg és nem egy *googleméretű* szociológiai mintavétel szociometrikus analízisének a keretében (amelynek megléte szintén teljesen illuzórikus), ott a történelem fordulataira adott és megképzett személyes és kollektív reflexiók, jövőképek értelemszerűen mindig hamisak. Ez persze a földlakók jelenlegi képességeit és az öröklött, majd mesterségesen fenntartott hamistudatát minősíti. Amit a látunk ezen a Földön: van egy gótikus katedrális a maga racionális transzcendentalizmusával, és mellette haldoklik egy leprás.

Viszont akkor jött a zítár. Annyit tudunk, hogy egy magyar ember a mai napig a

világ ötven legjobb szitárművészeként vagy számon tartva. Hogy történhetett ez meg?

L.Hortobágyit a rudra-vína és a sitar tanította meg az alábbiakra:

Csak akkor jöhetnek létre új - ma már csak virtuális - kultúrák, ha a résztvevő elemek - és itt zenei elemekről próbálok beszélni - mindegyike a maga autentikus rendszerében és kulturális közegében, hangsúlyozottan a nyelvi, hangelméleti rendszerének a legigazibb eredetiségében kerül beépítésre egy másik hasonlóba. Csak ekkor lesz új minőség ami működni fog. A megvalósult zombi világzene negatív példája jól példázza *L.Hortobágyi*

tételét : lásd napjainkban a világzenének nevezett nyállal és édes takonnyal telített pénzcsináló projektek glitteres, metafizikai hókuszpókuszait, ahol, nem az eredeti , évszázados tradicionális hagyomány műformái válnak uralkodóvá hanem fordítva , a fehér ember 4/4 -re vékonyodott idiotikus zenei loopjai.

E *groove*-kba nyomorított műformák és alapstruktúrák valójában az Európán kívüli poliritmikai gondolkodást kolonializálják átértelmezett és lehülyített reinkarnációikban. Itt a tradicionális hangközök, a periodikus ritmikai rendszerek, az egyedi hangszerek hangszínei csak habcsók-hangminták a szórakoztatóipar *übergeil* tortáján ahol kis *Himmler* Guruk egészségge hízik a hagyományok kizsákmányolható zsirján. A magas kultúrák zenéi mögött (is) olyan közös emberi tapasztalat rejtőzik, mely túlmutat a művészeteken és a tudományokon, messze az emberen túl, az ember mögé, arra a borzalmas pokolra, amiben élt, és amiből jött. Itt a kultúrák téren és időn átívelő, közös gyökere nem más mint az emberi lét évezredes párlata mely Ariadné fonalaként köti össze e látszólag idegen-ismerős, emberlakta világokat és az abból való szabadulás évezredes és közös művészet-technikáit, kezdve az ősember vagy az afrikai *Ga* törzs többszólamú dobnyelvétől *Cavaille Coll* francia orgonaépítő mester több száz regiszteres orgonájáig : ugyanaz szól mögöttük. Hogy az egyik temperált rendszer, a másik pedig huszonkét fokú hindu skála, az már csak a kultúrantropológiai csomagolás.

A zene mindig egy korkép is... Szereted a dubstepet, “mert erős lenyomata a kornak.” Fejtsd ki.

A bonyolultság irányába automatikusan nem fejlődhet a globális zene, sosem fogja elérni az indiai poliritmiát, bár a világ bonyolultsága ezt indokolná. Mivel a tömegek befogadóképessége és szociológiai összetétele miatt magaskultúra sem jöhet létre, így tehát a meglévő primitív ifjúsági kultúrák által létrehozott műformák újracsomagolása valósulhat csak meg. S itt most játszunk el egy pillanatra a zene egyik lehetséges jövőképeivel: a genetikailag is módosult, a jelenkori nyugati

társadalmak mindennapi gyakorlatában deformálódott új ember transzhumán zenei nyelve a következő lehetne:

a komputer-rész tulajdonképpen adott, ha valami fejlődőképes korunkban, akkor az a számítógép-tenyészetek generációi, ezek majd kigöngyölik az agyat, s abból a zenei impulzusokat, ez lesz majd a *consociator* sisakja. Ma még úgy hívják, hogy *Virtual Reality*. Az új transzhumán zenei nyelv egy aszimmetrikus, bitonalitású, egy időben több tempót alkalmazó, de egymással "fázisban megfordított" gépi poliritmiát alkalmazó, az ember *alfa* és *théta* hullámaival szinkronizált, de több dimenziós tér-algoritmusokat használó, többcsatornás leképezést és előadást megvalósító nyelvnek és technikának kellene lennie.

L.Hortobágyi azt szeretné ha a mai techno által nem tudatosan használt forgó ritmusai olykor egytizenhatossal - egyharmicketteddel odébb lennének a mérőműtésektől, ezt az eltolást konstans módon, periódusokon keresztül fenntartanák, illetve periódusonként a teljes ritmikai képet - az indiai *tablá* kompozíciókhoz hasonlóan – megforgatnák. Ekkor a két (pozitív és negatív fázisú ritmikai képlet) hirtelen fázisba kerülne : eléred az 'agyi G-pontot' és megrendülsz. (Ennek durvább megvalósulásaként a mostanában eltűnő *dubstep* stílusban olyan felhangstruktúrájú, éles fűrészhangokat is használnak, hogy azt fülhallgatón vagy élő partikon hallgatva néha szabályosan megtántorodsz, ugyanis pillanatnyi tudatkihagyást (úgynevezett *piknolepsziát*) okoznak.)

Ez lenne a lényeg, ez a mákony, egy lebegő, ám racionális tudást igénylő szerkesztési mód ami elvezetne a kívánt mennyországhoz. Itt - egyébként pontosan úgy, mint az indiai zenében- az alapritmikai ütemtől való poliritmikai elemelkedés az egész ütemhez képest megfordul, és *x* ütemszám után érkezik meg a periódus egyre : ez nem más, mint a valóság legyőzése, a lélek levitációja.

És akkor már be se kell venni a drogot. Ez lehetne a zenének nevezett „valami” jövője. Képzeld ezt el órákon keresztül periodikusan, keleties, statikusan monoton ritmussal, hangszínekkel, térakusztikával, ráadásul legszemélyesebb igényeid szerint összepakolva. Tíz perc alatt teljesen transzba hozhatod magad a különböző spektrum felépítésű hangokkal és ezáltal az ember megalkothatja a maga privát audio-mennyországot mindezt akár egy (ozorai) *Technodom* akoljának kollektív paroxiájában.

Reméljük nemsokára itt Ozorán is.

L.Hortobágyit természetesen erősen foglalkoztatja a a technika jövője és azon belül is az általa elképzelt memetikus szintetizátor, amely ha megvalósulna lehet, hogy katasztrófát hozna a Földre. Egy tehetséges, a Pentagon fizetési listáján szereplő magyar úr ugyanis pár éve feltalált egy molekuláris tüt, ami letapogatja az anyagot. Hasonló létezett már különféle lézer és egyéb mintavevőkkel, de itt valóságos molekuláris anyag-mintavétel történik. Gondoljuk most ezt egy kicsit tovább. Nincs

más hátra, mint berakni a rendszerbe egy nagyteljesítményű tárolókapacitást, aztán kapcsolod ezt össze a fénymásolók jövőbeli univerzális 3D-s képességeivel s máris az anyagszintetizátoroknál köthetünk ki. Korábban a *sampler* tette ezt a hanggal. Itt megvalósul a fogyasztói piacgazdaság igazi ethosza: az egyénre szabott replikáció. A genetika beillesztésével a bioszintetizátorok megjelenése, az Internet révén pedig mindezt bárki otthonában materializálhatja az anyagszintetizátor-modemen. Magyarán, ha elegendő pénz van a hitelkártyádon, a molekuláris tű által letapogatott Crivelli-festmény a lakásodat díszítheti. Nyilvánvaló, hogy egyetlen darab Crivellire sem lesz igény, elsősorban mesterséges nemi szerveket, vegyszereket, és egyéb élvezeti tárgyakat, játékokat, szoftvereket és mesterséges lényeket fognak szintetizálni. Látjuk a szoftverek lassan a teljes fizikai valóságot képesek szimulálni, az emberi tudat is a hálózatokba költözik. Kiürülnek a könyvtárak, eltűnnek a gyárak, a dolgok elidegenedve elanyagtalanodnak, minden átmegy a hálóra, ahonnan idővel minden realizálhatóvá válik, ráadásul egyénre szabva. Így néz ki a fogyasztói világ paradicsoma. Kisállat, fogkrém, vese, modulárisan összerakható épület, anyahajó, soha nem látott minőségű termékek hada érhető így el printelésnyi idő alatt.

L.Hortobágyi másik elképzelése, hogy a megépitendő mémszintetizátorral - amely a művészetnek is veszélyes fegyvere lenne - az összkollektív társadalmi valóságot lehetne manifesztálni. Az aggyal összekötött szkennerek, az anyagszintetizátorok *consociator*-os vezérlése a *mémek* fizikai materializációját jelentheti, igaz ezek megjelenése a jelenlegi emberi társadalmakban egyenlőre csak katasztrófát okozna, nem pedig egy új emberfajta szellem-ökológiai egységének és környezetének mindennapjait.

A TED előadások vége az általános nyugati technopozitívista vihánc részeként - és a kommunista vörösfarok befejezéshez hasonlóan - mindig vidám interjúzárlatot követel. Ezt a szabályt *L.Hortobágyi* szem előtt tartva igyekszik jól befejezni a kellemes beszélgetést és zárásként tehát még hozzáteszi:

a zenefogyasztó transzhumán tehát hamarosan Hálózati Egyedként, egy IP számmal azonosítható - az okos villanyórákkal azonos adatként kezelt - óriási, kollektív és hemiszférikus-organikus web-rácsszerkezet részeként egységesül - csak pár évtizeden belül - a Földgolyón, ahol bolygólakók bőrszine - a legjobb esetben - a bézs lesz.

Köszönöm az interjút.

(A profik mindig ezt mondják a végén).

Én is kösz

(A profik mindig ezt mondják a végén).

